

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

1953
03.08.2009

321 23.08.2009

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea *Legii nr.85/2006 privind procedura insolvenței, modificată și completată*, inițiată de domnii deputați Daniel Buda, Ioan Oltean și Ioan Nelu Botiș – PD-L (Bp. 195/2009). *18.08.2009*

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare modificarea *Legii nr.85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul:

- prelungirii termenului pentru declanșarea procedurii de insolvență de la 30 la 120 de zile;

- creșterii valorii - prag la care poate fi introdusă cererea creditorului de la 10.000 ron la 45.000 ron;

Totodată, se precizează că valoarea - prag pentru salariați este de 6 salarii medii brute pe economie / salariat.

- abrogării **art.86 pct.(6)** care prevede că „*Prin derogare de la prevederile Legii nr.53/2003 - Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, după data deschiderii procedurii, desfacerea contractelor individuale de muncă ale personalului debitoarei se va face de urgență de către administratorul judiciar/lichidator, fără a fi necesară parcurgerea procedurii de concediere colectivă. Administratorul judiciar/lichidatorul va acorda personalului concediat doar preavizul de 15 zile lucrătoare.*”

- introducerii unei excepții de la prevederile *Legii nr.85/2006*, astfel încât regiile autonome să nu poată intra în insolvență.

II. Observații și propuneri

1. În ceea ce privește modificarea **art.3 pct.1 lit.a)** și **art.3 pct.6** în sensul prelungirii termenului pentru declanșarea procedurii de insolvență, apreciem că termenul de 120 de zile propus este lung și nu corespunde finalității procedurii insolvenței, o procedură care are ca scop principal redresarea societății, redresare care nu poate fi obținută dacă sprijinul instanței, respectiv al administratorului judiciar, vine prea târziu.

În primul rând, trebuie subliniat faptul că relațiile comerciale se stabilesc pe baza prezumției că fiecare comerciant este capabil să își plătească la scadență obligația asumată. Aceasta deoarece specificul activității comerciale, respectiv frecvența operațiunilor derulate în exercitarea activității de un comerciant, impune strictețe în respectarea termenelor de plată. Imperativul plății la scadență a sumelor datorate în temeiul obligațiilor comerciale rezultă, în primul rând, din dispozițiile Codului comercial român (art.43 – curgerea de drept a dobânzilor din ziua scadenței; art.44 – interzicerea acordării de către instanță a termenului de grație permis de art.1021 din Codul civil), dar și din prevederile *Legii asupra cambiei și a biletului la ordin nr.58/1934* (art.41 – obligația posesorului de a prezenta cambia la plată fie în ziua scadenței, fie în una din următoarele două zile lucrătoare). Tocmai de aceea insolvența, un incident major care poate aduce perturbări grave comerțului, care justifică intervenția cât mai rapidă justiției.

Măsura prelungirii termenului de deschidere a procedurii insolvenței, de la 30 la 120 zile, este motivată de inițiatorii propunerii legislative de contextul actual al crizei financiar-economice. În opinia noastră, însuși contextul economic actual impune menținerea termenului

de 30 de zile deoarece, în astfel de situații, trebuie încurajat fluxul banilor în circuitul comercial prin încurajarea efectuării plăților. Perioada în care creditorul trebuie să aștepte până la introducerea unei cereri de insolvență poate fi considerată ca fiind, pentru debitor, o perioadă în care poate amâna efectuarea plății. În raporturile comerciale, apreciem că o așa numită perioadă de grație este excesivă, putând genera dificultăți în activitatea creditorului ce poate fi pus, la rândul său, în imposibilitatea de a-și plăti propriile datorii.

2. Referitor la modificarea art.3 pct.12 în sensul creșterii valorii - prag pentru a limita numărul firmelor care ar intra în procedura insolvenței, apreciem că limita propusă de inițiatorii propunerii legislative (45.000 RON) este foarte ridicată și ar limita substanțial protecția unui număr semnificativ de creditori.

Cu privire la acest aspect, menționăm că prin *Legea nr.277/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr.85/2006 privind procedura insolvenței*, quantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, a fost majorat la 30.000 ron.

În ceea ce privește creanțele salariaților, acestea se calculează prin raportare la salariul mediu brut pe economie. Apreciam, însă, că o mențiune expresă în acest sens nu schimbă situația actuală, deoarece acest mod de calcul este singurul posibil dată fiind condiția caracterului cert al creanței. Astfel, întrucât legea nu face referire la însăși creanța salarială (respectiv, suma de bani pe care debitorul angajator o datorează salariatului său în baza raportului contractual de muncă), ci se raportează la un criteriu obiectiv - salariul mediu pe economie - este firesc ca raportarea să se facă la cel brut deoarece suma acestuia este stabilită prin lege.

De asemenea, suntem de acord și cu faptul că valoarea prag reprezentând 6 salarii medii pe economie nu are în vedere valoarea însumată a creanțelor salariale, ci condiționează dreptul unui singur salariat de a introduce cererea de deschidere a procedurii insolvenței. Considerăm însă că nu este necesară prevederea expresă a acestui aspect deoarece se deduce din **prima teză a art.3 pct.12** în care se menționează faptul că este vorba despre quantumul minim al unei creanțe, nu al sumei mai multor creanțe.

3. Abrogarea **art.86 alin.(6)** nu este justificată. Dacă în perioada de observație, concedierile trebuie să aibă un caracter excepțional, deoarece, sperând redresarea, potențialul uman al întreprinderii nu trebuie să se diminueze, în caz de faliment, un astfel de raționament nu mai este valabil. Având în vedere finalitatea acestei proceduri - desființarea persoanei juridice care are calitatea de angajator și, în consecință, necesitatea concedierii întregului personal - apreciem că măsurile prevăzute de Codul Muncii anterior procedării la concedieri colective – de exemplu, inițierea de consultări cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților, cu privire la metodele și mijloacele de evitare a concedierilor colective sau de reducere a numărului de salariați care vor fi concediați - devin inutile sau chiar imposibil de realizat - obligația agenției teritorială de ocupare a forței de muncă de a căuta soluții la problemele ridicate de concedierile colective preconizate și de a le comunica în timp util angajatorului și sindicatului ori, după caz, reprezentanților salariaților.

4. În ceea ce privește amendarea **art.151** în sensul în care regiile autonome nu pot face obiectul procedurii insolvenței, apreciem că o astfel de modificare nu este necesară în acest moment.

Din forma actualmente în vigoare, respectiv „*procedura aplicabilă regiilor autonome aflate în stare de insolvență se va stabili prin lege specială*”, reiese că regiile autonome pot fi supuse procedurii insolvenței, însă condițiile speciale care vor guverna această procedură urmează a constitui obiectul unei legi speciale. Amendamentul mai sus menționat exclude însă „*de plano*” posibilitatea ca procedura insolvenței să privească o regie autonomă.

În opinia noastră, art.151 în forma actuală satisface intenția inițiatorilor propunerii legislative în ceea ce privește inaplicabilitatea procedurii insolvenței regiilor autonome deoarece, în prezent, nu există o reglementare specială în acest sens. În acest context, trebuie avut în vedere și faptul că una dintre recomandările formulate de consultanții implicați în reforma cadrului legal în materia insolvenței din anul 2006 (care a rezultat în adoptarea Legii nr.85/2006) a fost aceea de a include regiile autonome între subiecții cărora trebuie să le fie aplicabilă procedura insolvenței de drept comun (similar art.151, *Legea nr.64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului* prevedea la art.149 că „*Procedura aplicabilă regiilor autonome aflate în stare de insolvență se va stabili prin lege specială*”).

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator Mircea Dan GEOANĂ
Președintele Senatului